

Proloog

Shelby

Ik kan zo, zo stil zijn.

Haast verpest de stilte. Ongeduld verspilt de jacht.

Ik neem de tijd.

Ik ben stil terwijl ik door het donker loop. Er hangt stof in de lucht in het nachtelijke bos; het maanlicht maakt sterrenstelsels van de stofjes waar het door de takken boven me kruipt.

Het enige geluid is mijn ademhaling, langzaam naar binnen gezogen door mijn ontblote tanden. De kussentjes onder mijn poten zijn geruisloos op de vochtige bosbodem. Mijn neusgaten sperren zich open. Ik luister naar het bonzen van mijn hart, dat het gedempte klateren van een beekje in de buurt overstemt.

Een droge tak begint te breken onder mijn poot.

Ik blijf staan.

Ik wacht.

Ik neem de tijd. Ik doe er heel lang over om mijn poot van de tak te tillen. Ik denk: *stil*. Mijn adem voelt koud op mijn hoektanden. Ik hoor een levend, ruisend geluid vlakbij; het vangt mijn aandacht en houdt hem vast. Mijn maag voelt strak en leeg aan.

Ik loop verder door het donker. Mijn oren gaan rechtop staan; het bange dier is dichtbij. Een hert? Een insect vult een lang

ogenblik met klikkende geluiden voordat ik weer doorloop. Mijn hart slaat snel tussen het klikken door. Hoe groot is dat dier? Als het gewond is, zal het niet uitmaken dat ik alleen jaag.

Iets strijkt langs mijn schouder. Zacht. Teder.

Ik wil ineenkrimpen.

Ik wil me omdraaien en ernaar happen.

Maar ik ben te stil. Ik verstijf een lang, lang moment, en dan draai ik mijn kop om te zien wat er nog steeds, zachtjes als een veer, langs mijn oor strijkt.

Het is iets wat ik niet kan benoemen, zwevend in de lucht, wapperend op de bries. Het raakt mijn oor weer aan, en weer, en weer. Mijn gedachten gloeien en buitelen, proberen het te benoemen.

Papier?

Ik begrijp niet waarom het daar hangt, als een boomblad aan een tak terwijl het geen boomblad is. Het maakt me onrustig. Erachter, verspreid op de grond, liggen dingen met een onbekende, vijandige geur. De huid van een gevaarlijk beest, afgeworpen en achtergelaten. Ik deins er met opgetrokken lip voor terug en daar, plotseling, is mijn prooi.

Alleen is het geen hert.

Het is een meisje; ze ligt kronkelend op de grond en graait jammerend met haar handen in het zand.

Waar het maanlicht haar raakt, steekt ze spierwit af tegen de zwarte aarde. De angst slaat in golven van haar af. Mijn neus is er vol van. Ik was toch al slecht op mijn gemak, maar nu voel ik het haar in mijn nek kriebelen en rechtovereind gaan staan. Ze is geen wolf, maar ze ruikt wel als een wolf.

Ik ben zo stil.

Het meisje ziet me niet aankomen.

Als ze haar ogen opent, sta ik recht voor haar, met mijn neus bijna tegen haar aan. Ze hijgde net nog zacht en warm in mijn gezicht, maar wanneer ze me ziet, houdt dat op.

We kijken elkaar aan.

Elke seconde dat haar ogen in de mijne blijven kijken, gaan er meer haren in mijn nek en op mijn rug overeind staan.

Haar vingers krullen om in het zand. Wanneer ze beweegt, ruikt

ze minder naar wolf en meer naar mens. Het gevaar sist in mijn oren.

Ik toon haar mijn tanden en ga langzaam achteruit. Het enige waaraan ik kan denken, is achteruitgaan, zorgen dat er alleen nog bomen om me heen zijn, bij haar weggkomen. Ineens herinner ik me het papier dat in de boom hing en de afgeworpen huid op de grond. Ik voel me ingesloten: dat vreemde meisje voor me, dat boomblad dat hier niet hoort achter me. Mijn buik raakt het mos als ik met mijn staart tussen mijn poten in elkaar duik.

Mijn gegrom begint zo langzaam dat ik het op mijn tong voel voordat ik het hoor.

Ik zit vast tussen haar en de dingen die naar haar ruiken, bewegend in de takken en liggend op de grond. De ogen van het meisje kijken nog steeds in de mijne, dagen me uit, houden me vast. Ik ben haar gevangene en kan niet ontsnappen.

Zodra ze gilt, dood ik haar.

1

Grace

Dus nu was ik een weerwolf en een dievegge.

Ik was mens geworden aan de rand van Boundary Wood. Welke rand, dat wist ik niet; het was een enorm bos dat zich kilometers ver uitstreekte. Als wolf gemakkelijk te doorkruisen. Als meisje wat minder makkelijk. Het was een warme, aangename dag; een geweldige dag naar de maatstaven van lente in Minnesota. Als je niet verdwaald en naakt was, althans.

Ik had pijn. Mijn botten voelden alsof ze waren uitgerold tot slangen van klei, toen weer tot botten, en daarna weer tot slangen. Mijn huid jeukte, vooral bij mijn enkels, ellebogen en knieën. Mijn ene oor suisde. Mijn hoofd voelde wazig en onscherp. Ik had een merkwaardig *déjà vu*-gevoel.

Wat mijn ongemak erger maakte, was het besef dat ik niet alleen verdwaald en naakt in het bos was, maar naakt in het bos in de buurt van de beschaving.

Terwijl er een paar vliegen om mijn hoofd zoemden, stond ik op om mijn omgeving te bekijken. Vlak achter de bomen zag ik de achterkant van een paar kleine huizen. Aan mijn voeten lag een gescheurde zwarte vuilniszak, de inhoud ervan uitgespreid op de grond. Het leek er verdacht veel op dat dat misschien mijn

ontbijt was geweest. Daar wilde ik niet te lang bij stil blijven staan.

Ik wilde eigenlijk nergens al te lang bij stil blijven staan. Mijn gedachten kwamen met horten en stoten terug en werden langzaam helderder, als halfvergeten dromen. En terwijl mijn gedachten terugkeerden, herinnerde ik me dat ik dit moment – dit verdwaasde moment van pas mens zijn – steeds opnieuw had meegemaakt. In tien verschillende omgevingen. Langzaam begon ik me te herinneren dat het niet de eerste keer was dit jaar dat ik was veranderd. En ik was alles ertussen vergeten. Nou, bijna alles.

Ik kneep mijn ogen dicht. Ik zag zijn gezicht, zijn goudkleurige ogen, zijn donkere haar. Ik herinnerde me nog hoe mijn hand in die van hem paste. Ik herinnerde me dat ik naast hem had gezeten in een voertuig waarvan ik dacht dat het niet meer bestond.

Maar ik wist zijn naam niet meer. Hoe kon ik zijn náám nou vergeten?

In de verte hoorde ik autobanden over straat rijden.

Het geluid vervaagde langzaam toen de auto langreed, een herinnering aan hoe dichtbij de echte wereld was.

Ik opende mijn ogen weer. Ik kon niet aan hem denken. Dat moest ik gewoon niet doen.

Het zou wel bij me terugkomen. Het zou allemaal bij me terugkomen. Ik moest me richten op het hier en nu.

Ik had een paar mogelijkheden. Een ervan was om me terug te trekken in deze warme lentebossen en hopen dat ik snel weer zou terugveranderen in een wolf. Het grootste probleem met dat idee was dat ik me op het ogenblik ontzettend en volkomen mens voelde. Dan bleef mijn tweede idee over, namelijk mezelf overleveren aan de genade van de mensen die in dat blauwe huisje daar woonden. Het leek er immers op dat ik mezelf toch al had voorzien van hun afval en, zo te zien, ook van het afval van de burens. Bij dat idee kwamen wel een hoop problemen kijken. Zelfs al voelde ik me nu volkomen mens, wie weet hoelang dat zou duren? En ik kwam naakt het bos uit. Ik wist niet hoe ik dat moest uitleggen zonder in het ziekenhuis of op het politiebureau te belanden.

Sam.

Zijn naam keerde heel plotseling terug, en daarbij ook duizend andere dingen: gedichten, aarzelend in mijn oor gefluisterd, een

gitaar in zijn handen, de vorm van de schaduw onder zijn sleutelbeen, hoe hij met zijn vingers de bladzijden gladstreek wanneer hij een boek las. De kleur van de muren in de boekwinkel, hoe zijn stem klonk als hij fluisterde over het kussen op mijn bed, een lijst van voornemens die we ieder hadden opgeschreven. En de rest ook: Rachel, Isabel, Olivia. Tom Culpeper die een dode wolf voor mij en Sam en Cole neersmeet.

Mijn ouders. O, god. Mijn ouders. Ik herinnerde me dat ik bij hen in de keuken stond, de wolf uit mijn lijf voelde klimmen, met hen ruziede over Sam. Ik herinnerde me dat ik mijn rugzak met kleren inpakte en wegliep naar het huis van Beck. Ik herinnerde me dat ik stikte in mijn eigen bloed...

Grace Brisbane.

Dat was ik als wolf allemaal vergeten. En ik zou het allemaal opnieuw vergeten.

Ik hurkte neer, want plotseling kostte staan me moeite, en sloeg mijn armen om mijn blote benen. Een bruine spin kroop over mijn tenen voordat ik de kans had om te reageren. Boven me bleven de vogels zingen. Gevlekt zonlicht, warm op de plekken waar het in volle kracht naar beneden kwam, bewoog over de bosbodem. Een zwoele lentebries bracht de nieuwe groene bladeren aan de takken aan het zoemen. Het bos om me heen zuchtte steeds opnieuw.

Terwijl ik was weggeweest, was de natuur doorgegaan zoals altijd, maar hier was ik, een kleine, onmogelijke realiteit, en ik wist niet meer waar ik thuishoorde of wat ik moest doen.

Toen tilde een warme vlaag lucht, die bijna ondraaglijk lekker naar kaaskoekjes rook, mijn haar op en bood me een mogelijkheid. Kennelijk had iemand een optimistisch gevoel gehad over het mooie weer en een waslijn vol kleding opgehangen bij de klimroos achter het huis. Mijn blik werd getrokken door de kledingstukken die door de wind werden opgeklopt. Een rij netjes opgehangen mogelijkheden. Wie daar ook woonde, ze was duidelijk een paar kledingmaten groter dan ik, maar een van die jurken zag eruit alsof er een koord om het middel zat. Wat betekende dat het een mogelijkheid kon zijn. Behalve dan, natuurlijk, dat het ook betekende dat ik iemands kleren zou stelen.

Ik had veel dingen gedaan die volgens een hoop mensen strikt genomen niet hoorden, maar stelen had ik nog nooit gedaan. Niet zo. Iemands mooie jurk, die ze waarschijnlijk met de hand moest wassen en dan moest ophangen om te drogen.

En er hingen ook ondergoed, sokken en kussenslopen aan de waslijn, wat betekende dat die mensen waarschijnlijk geen geld hadden voor een wasdroger. Was ik echt bereid om iemands zondagse jurk te stelen, zodat ik een kans had om terug te komen naar Mercy Falls? Was dat echt wie ik nu was?

Ik zou hem terugbrengen. Zodra ik hem niet meer nodig had.

Ik sloop langs de rand van het bos en voelde me onbeschut en bleek terwijl ik probeerde een betere blik te werpen op mijn prooi. De geur van kaaskoekjes – waarschijnlijk was ik daardoor als wolf hierheen gelokt – gaf me het idee dat er iemand thuis moest zijn. Niemand kon weglopen van die geur. Nu ik hem in mijn neus had, kon ik amper nog aan iets anders denken.

Ik dwong mezelf om me te richten op het huidige probleem. Keken de makers van de kaaskoekjes naar buiten? Of de burenen? Ik kon bijna de hele tijd uit het zicht blijven als ik het slim aanpakte.

De achtertuin van mijn ongelukkige slachtoffer was typerend voor de huizen in de buurt van Boundary Wood, met de gebruikelijke dingen erin: tomatenkassen, een zelf gegraven barbecuekuil, een televisieantenne met draden die nergens heen leidden. Een grasmaaier, half bedekt met een stuk zeil. Een gebarsten plastic kinderzwembadje met goor uitzierend zand erin, en een setje tuinmeubels voorzien van plasticachtige dekjes met zonnebloemenprint. Een heleboel spullen, maar niets ervan echt nuttig als dekking.

Aan de andere kant hadden ze het niet eens gemerkt toen een wolf hun vuilnis van het terras pikte. Hopelijk zaten ze echt te suffen en kon een naakt schoolmeisje een jurk van hun waslijn pikken.

Ik haalde diep adem en wenste één heel sterk moment dat ik iets gemakkelijks kon doen, zoals een onverwachte wiskunde-repetitie of een pleister van een ongeschoren been trekken, en toen rende ik de tuin in.

Ergens begon een hondje te keffen. Ik greep de jurk beet.

Het was al voorbij voordat ik het in de gaten had. Op de een of andere manier was ik terug in het bos, met het gestolen kledingstuk opgepropt in mijn handen, hijgend en verborgen in een struik die me mogelijkwijs uitslag zou bezorgen.

Bij het huis schreeuwde iemand tegen de hond: 'hou je kop, anders zet ik je bij het afval!'

Ik wachtte tot mijn hartslag was bedaard. Toen, met een schuldig en tegelijkertijd triomfantelijk gevoel, trok ik de jurk over mijn hoofd. Het was een mooi blauw geval met bloemen, eigenlijk nog te luchtig voor dit weer, en nog een beetje vochtig. Ik moest de achterkant een beetje insnoeren om hem te laten passen. Het kon er net mee door.

Een kwartier later had ik een paar klompen gepikt bij de achterdeur van een andere buur (onder de hak van een ervan zat hondenpoep, waarschijnlijk de reden dat de drager ze buiten had laten staan) en liep ik nonchalant over de weg, alsof ik daar woonde. Toen ik eraan toegaf zoals Sam me zo lang geleden had geleerd, kon ik met mijn wolfinstincten in mijn hoofd een veel gedetailleerder plaatje van de omgeving maken dan met mijn ogen. Zelfs met al die informatie had ik niet echt een idee waar ik was, maar één ding wist ik: ik was ver verwijderd van Mercy Falls.

Ik had een plan, zeg maar. Eerst moest ik deze buurt uit, voordat iemand haar jurk of klompen herkende. Een bedrijf of een landschapskenmerk zoeken om me te oriënteren, hopelijk voordat ik een blaar kreeg van die klompen. En dan: op de een of manier terugkomen bij Sam.

Het was niet zo'n heel geweldig plan, maar meer had ik niet.

2

Isabel

Ik mat de tijd af door dinsdagen te tellen.

Drie dinsdagen totdat de zomervakantie begon.

Zeven dinsdagen sinds Grace uit het ziekenhuis was verdwenen.

Negenenvijftig dinsdagen tot ik mijn diploma zou halen en eindelijk weg kon uit Mercy Falls, Minnesota.

Zes dinsdagen sinds ik Cole St. Clair voor het laatst had gezien.

De dinsdag was de rotste dag van de week in huize Culpeper.

Ruziedag. Alhoewel, elke dag kon ruziedag worden bij mij thuis, maar op dinsdag kon je erop wachten. Het was bijna een jaar geleden dat mijn broer Jack was overleden, en na een twee uur durende schreeuwmarathon van het hele gezin, verspreid over drie verdiepingen en met één keer het dreigement van een echtscheiding door mijn moeder, was mijn vader warempel weer met ons mee gegaan naar groepstherapie.

Wat betekende dat elke woensdag hetzelfde was: mijn moeder droeg parfum, mijn vader hing zowaar een keer de telefoon op, en ik zat in de reusachtige blauwe SUV van mijn vader en deed net alsof de achterbak niet nog steeds naar dode wolf stonk.

Op woensdag zette iedereen zijn beste beentje voor. De paar uur na de therapie – uit eten in St. Paul, een beetje zinloos shop-

pen of naar een familiefilm – waren mooi en perfect. En dan begon iedereen uur na uur verder af te dwalen van dat ideaal, totdat er op dinsdag weer explosies klonken en vuistgevechten uitbraken op de filmset.

Ik probeerde meestal afwezig te zijn op dinsdag.

Op deze dinsdag werd ik het slachtoffer van mijn eigen besluiteloosheid. Toen ik na school was thuisgekomen, had ik me er niet toe kunnen zetten Taylor of Madison te bellen om iets te gaan doen. Vorige week was ik met die twee en een paar jongens die zij kenden naar Duluth gegaan en had tweehonderd dollar uitgegeven aan schoenen voor mijn moeder, honderd dollar aan een shirt voor mezelf, en de jongens nog eens dertig dollar laten uitgeven aan ijs dat we niet opaten. Ik had er toen al niet echt de zin van ingezien, behalve om Madison te choqueren door zo ridderlijk met mijn creditcard te zwaaien. En ik zag er nu de zin ook niet van in, terwijl de schoenen aan het voeteneinde van mijn moeders bed stonden, het shirt niet lekker zat nu ik het eenmaal thuis had liggen, en ik niet meer wist hoe die jongens hadden geheten, behalve een vage herinnering dat een van hen een naam had die begon met een J.

Ik kon dus voor mijn andere tijdverdrijf gaan: in mijn eigen SUV stappen en ergens op een overwoekerde oprit parkeren om muziek te luisteren, weg te suffen en te doen alsof ik ergens anders was. Meestal kon ik zo voldoende tijd doden om terug te komen net voordat mijn moeder naar bed ging en de ergste ruzies achter de rug waren. Ironisch genoeg waren er in Californië duizend keer meer redenen geweest om op pad te gaan, maar toen had ik ze niet nodig gehad.

Wat ik echt wilde, was Grace bellen en met haar door het centrum lopen of bij haar thuis op de bank zitten terwijl zij haar huiswerk maakte. Ik wist niet of dat ooit weer zou kunnen.

Ik bleef zo lang mijn mogelijkheden afwegen dat ik mijn kans om te ontsnappen voorbij liet gaan. Ik stond in de hal, mijn telefoon in de aanslag, wachtend tot ik hem bevelen zou geven, toen mijn vader de trap af kwam draven net op het moment dat mijn moeder de deur van de woonkamer uit stapte. Ik zat klem tussen twee botsende weersfronten. Er zat niets anders op dan de

storm te trotseren en te hopen dat de tuinkabouter niet zou wegwaaien.

Ik zette me schrap.

Mijn vader gaf me een klopje op mijn hoofd. 'Hé, moppie.'

Moppie?

Ik knipperde met mijn ogen terwijl hij langsliep, soepel en sterk, een reus in zijn kasteel. Het leek wel alsof ik een jaar terug in de tijd was gereisd.

Ik staarde naar hem toen hij in de deuropening bij mijn moeder bleef staan en wachtte tot ze rotopmerkingen tegen elkaar gingen maken. In plaats daarvan gaven ze elkaar een kus.

'Wat hebben jullie met mijn ouders gedaan?' vroeg ik.

'Ha!' reageerde mijn vader op een toon die je zou kunnen omschrijven als *joviaal*. 'Ik zou het op prijs stellen als je iets aantrok wat je navel bedekt voordat Marshall komt, als je niet op je kamer blijft om je huiswerk te maken.'

Ma wierp me een blik toe die *Ik zei het toch* uitstraalde, hoewel ze niets over mijn shirt had gezegd toen ik uit school kwam.

'Je bedoelt *congreslid* Marshall?' vroeg ik. Mijn vader had meerdere vrienden van de universiteit die op hoge functies waren terechtgekomen, maar hij ging niet veel meer met hen om sinds Jack was overleden. Ik had verhalen over hen gehoord, vooral als ze eenmaal alcohol begonnen te schenken. 'Je bedoelt "*Mushroom* Marshall"? Je bedoelt de Marshall die vóór jou met ma de koffer in is gedoken?'

'Voor jou is hij meneer Landy,' zei mijn vader, maar hij was al op weg de gang uit en klonk niet eens zo geërgerd. Hij voegde eraan toe: 'Wees niet zo onbeleefd tegen je moeder.'

Ma draaide zich om en liep achter mijn vader aan de woonkamer weer in. Ik hoorde ze praten, en op een gegeven moment hoorde ik mijn moeder zelfs lachen. Op dinsdag. Het was dinsdag, en zij lachte.

'Wat komt hij hier doen?' vroeg ik argwanend terwijl ik hen van de woonkamer naar de keuken volgde. Ik keek naar het aanrecht. De ene helft lag vol met chips en groenten en de andere helft met clipboards, mappen en notitieblokken met aantekeningen.

'Je hebt je nog niet omgekleed,' zei ma.

‘Ik ga zo weg,’ antwoordde ik. Dat had ik net besloten. Alle vrienden van mijn vader dachten dat ze ontzettend grappig waren en waren dat ontzettend niet, dus mijn besluit was genomen. ‘Waar komt Marshall voor?’

‘Meneer Landy,’ corrigeerde mijn vader me. ‘We moeten gewoon even over een paar juridische dingen praten en bijkletsen.’

‘Een zaak?’ Ik zwierf naar de met papieren bedekte kant van het aanrecht toen iets mijn blik trok. En ja hoor, het woord dat ik dacht te hebben gezien – ‘wolven’ – stond overal.

Ik voelde een onbehaaglijke tinteling terwijl ik ze vluchtig bekeek. Vorig jaar, voordat ik Grace kende, zou dit gevoel de zoete tinteling van de wraak zijn geweest, omdat de wolven hun verdiende loon zouden krijgen na hun moord op Jack. Nu, hoe onvoorstelbaar ook, had ik alleen maar de zenuwen. ‘Dit gaat over de beschermde status van de wolven in Minnesota.’

‘Misschien niet lang meer,’ zei mijn vader. ‘Landy heeft een paar ideeën. Misschien kunnen we de hele roedel afgeknald krijgen.’

Was hij daarom zo blij? Omdat hij, Landy en ma plannen gingen smeden om de wolven te doden? Onvoorstelbaar dat hij dacht dat dat de dood van Jack minder erg zou maken. Grace zat in die bossen, op dit moment. Hij wist het niet, maar hij had het erover dat hij haar wilde vermoorden.

‘*Fantastico*,’ zei ik. ‘Ik ben weg.’

‘Waar ga je heen?’ vroeg ma.

‘Madisons huis.’

Ma stopte halverwege het openscheuren van een zak chips. Ze hadden genoeg in huis om het hele Amerikaanse Congres te eten te geven. ‘Ga je écht naar Madison, of zeg je alleen maar dat je naar Madison gaat omdat je weet dat ik het toch te druk heb om het te controleren?’

‘Best,’ zei ik. ‘Ik ga naar Kenny, en ik weet nog niet wie er met me mee wil. Ben je nu blij?’

‘Opgetogen,’ zei ma. Ik zag ineens dat ze de schoenen aanhad die ik voor haar had gekocht. Dat gaf me om de een of andere reden een raar gevoel. Ma en pa die stonden te lachen, zij met haar nieuwe schoenen aan, terwijl ik me afvroeg of ze mijn vriendin gingen afknallen met een zwaar kaliber geweer.

Ik griste mijn tas mee en liep naar buiten, naar mijn SUV. Ik bleef in de hete auto zitten, zonder de contactsleutel om te draaien of weg te rijden maar met mijn telefoon in mijn handen, en vroeg me af wat ik moest doen. Ik wist wat ik zóú moeten doen; ik wist alleen niet of ik het wilde. Zes dinsdagen sinds ik hem had gesproken. Misschien zou Sam de telefoon opnemen. Met Sam kon ik wel praten.

Nee, ik móést met Sam praten. Want congreslid Marshall Landy en mijn vader zouden misschien echt iets bedenken tijdens hun strijdoverlegje onder het genot van chips. Ik had geen keus.

Ik beet op mijn lip en belde het nummer van Becks huis.

'Da.'

De stem aan het andere eind van de lijn was eindeloos vertrouwd, en de fluistering van zenuwen in mijn maag veranderde in gejack.

Niet Sam.

Mijn eigen stem klonk onbedoeld ijzig. 'Cole, met mij.'

'O,' zei hij, en hij hing op.

3

Grace

Mijn knorrende maag hield de tijd voor me bij, dus leek het een eeuw te duren voordat ik bij een bedrijfje aankwam. Het eerste wat ik tegenkwam was Bens Visbenodigdheden, een groezelig, grijs gebouwtje dat een stukje van de weg tussen de bomen stond en eruitzag alsof het vanzelf uit de modderige grond was komen groeien. Om bij de deur te komen moest ik me een weg zoeken over een parkeerplaats met grind, vol kuilen, gesmolten sneeuw en plassen regenwater. Een bordje boven de deurknop meldde dat als ik de sleutels voor mijn sleeptruck kwam inleveren, de afgiftebox ervoor aan de zijkant van het gebouw hing. Een ander bordje meldde dat ze beagle-puppy's te koop hadden: twee reutjes en een teefje.

Ik legde mijn hand op de deurklink. Voordat ik die naar beneden duwde, oefende ik in gedachten mijn verhaal nog een keer. Er bestond altijd een kans dat ze me zouden herkennen; met een schok beseftte ik dat ik geen idee had hoe lang het geleden was dat ik voor het eerst in een wolf was veranderd of hoe nieuwswaardig mijn verdwijning was geweest. Ik wist wel dat het in Mercy Falls al in de krant kwam als er ergens een toilet verstopt raakte.

Ik stapte naar binnen en duwde de deur achter me dicht. Ik gri-

maste; het was er verschrikkelijk heet en het stonk er naar oud zweet. Ik navigeerde tussen de schappen met visgerei, rattengif en bubbeltjesplastic door totdat ik bij de toonbank achterin aankwam. Een klein oud mannetje stond voorovergebogen achter de toonbank, en meteen was me duidelijk dat hij en zijn gestreepte overhemd de bron van de zweetlucht waren.

‘Ben je hier voor de trucks?’ De man rechte zijn rug en tuurde naar me door een vierkante bril. Rijen inpaktape hingen aan de gatenplaat achter zijn hoofd. Ik probeerde door mijn mond te ademen.

‘Hallo,’ zei ik. ‘Nee, ik ben hier niet voor de trucks.’ Ik haalde diep adem, zette een treurig gezicht op en begon te liegen. ‘Weet u, mijn vriendin en ik hebben net ontzettende ruzie gehad en ze heeft me uit de auto gezet. Erg, hè? Ik sta hier dus mooi. Mag ik hier misschien even bellen?’

Hij keek me fronsend aan en ik vroeg me heel even af of ik misschien onder de modder zat, met mijn haar in de war. Ik voelde eraan.

Toen vroeg hij: ‘Wat zeg je nou?’

Ik herhaalde mijn verhaal, waarbij ik ervoor zorgde dat ik hetzelfde vertelde en er treurig bij bleef kijken. Ik vóelde me vrij treurig. Dat was niet zo moeilijk. Hij leek nog steeds te twijfelen, dus voegde ik eraan toe: ‘Telefoon? Zodat iemand me komt halen?’

‘Hm ja,’ zei hij. ‘Interlokaal?’

De hoop gloorde. Ik had geen idee of het interlokaal was of niet, dus antwoordde ik: ‘Mercy Falls.’

‘Huh,’ zei hij, en dat was geen antwoord op mijn vraag. ‘Hm ja.’

Ik wachtte een folterend lange minuut. Ergens achter hoorde ik iemand blaffend lachen.

‘Mijn vrouw is aan de telefoon,’ zei hij. ‘Maar zodra ze ophangt, mag jij bellen.’

‘Dank u,’ zei ik. ‘Waar zijn we eigenlijk, trouwens? Zodat ik mijn vriendje kan vertellen waar hij me moet komen halen?’

‘Hm ja,’ zei hij weer. Ik geloof niet dat het wat hem betrof iets betekende; hij zei het gewoon terwijl hij nadacht. ‘Zeg maar dat we drie kilometer van Burntside af zitten.’

Burntside. Dat was bijna een halfuur rijden vanaf Mercy Falls, over kronkelige tweebaanswegen. Het was een verontrustende ge-

dachte dat ik dat hele eind had afgelegd zonder het te beseffen, als een slaapwandelaar.

‘Bedankt,’ zei ik.

‘Ik denk dat je hondenstront onder je schoenen hebt,’ zei hij vriendelijk. ‘Ik ruik het.’

Ik keek zogenaamd verbaasd naar mijn schoenzolen. ‘O, het lijkt er wel op. Ik vroeg het me al af.’

‘Ze zal nog wel een tijdje bezig zijn,’ waarschuwde hij me. Het duurde even voor ik besepte dat hij het over zijn vrouw aan de telefoon had.

Ik snapte wat hij bedoelde. Ik zei: ‘Ik kijk wel even rond,’ en hij leek opgelucht, alsof hij zich gedwongen had gevoeld me te vermaken zolang ik bij de toonbank stond.

Zodra ik wegdaalde om bij een wandrek vol lokaas te kijken, hoorde ik hem aan de toonbank verdergaan met schuiven met waar hij dan ook mee had staan schuiven.

En zijn vrouw bleef praten en dat rare blaffende lachje lachen, en de winkel bleef naar zweet stinken.

Ik keek naar de vishengels, een hertenkop met een roze honkbalpet op en nepuilen om vogels mee uit je tuin te verjagen. Er stonden bakjes met levende meelwormen in de hoek. Terwijl ik daarnaar starde en mijn maag draaide van teergevoeligheid of de verre belofte van de verandering, ging de deur weer open en kwam er een man binnen met een John Deere-pet op. Hij en de zwetevrije oude man begroetten elkaar. Ik voelde aan een feloranje hondenhalsband, maar concentreerde me vooral op mijn lichaam en probeerde te bepalen of ik vandaag nog zou terugveranderen.

Plotseling werd mijn aandacht naar het gesprek tussen de twee mannen getrokken. De man met de John Deere-pet zei: ‘Ik bedoel, er moet wat gebeuren. Ze hebben vandaag een vuilniszak van mijn veranda getrokken. Moeder de vrouw dacht dat het een hond was, maar ik heb een pootafdruk gevonden, en die was te groot voor een hond.’

Wolven. Ze hadden het over de wolven.

Over mij.

Ik kromp ineen en hurkte neer alsof ik de zakken hondenvoer op de onderste metalen plank wilde bekijken.

De oude man zei: 'Culpeper probeert wat te regelen, heb ik gehoord.'

John Deere maakte een geluid dat grommend uit zijn beide neusgaten en mond kwam. 'Wat, zoals vorig jaar? Dat haalde geen zak uit. Kietelde ze een beetje, meer niet. Hé, moet een visvergunning dit jaar echt zoveel kosten?'

'Ja,' zei de oude man. 'Maar daar heeft hij het nu niet over. Hij probeert het zo te regelen als ze in Idaho hebben gedaan. Met helikopters en... huurmoordenaars. Dat is niet het woord dat ik zoek. Scherpschutters. Dat is het. Hij probeert het legaal te maken.'

Mijn maag draaide weer om. Het leek wel alsof het altijd weer uitkwam bij Tom Culpeper. Hij had op Sam geschoten. Toen op Victor. Wanneer zou het eens genoeg voor hem zijn?

'Dat wil ik hem nog weleens bij die boomknuffelaars gedaan zien krijgen,' zei John Deere. 'Die wolven zijn beschermd of zoiets. Mijn neef heeft een heleboel gelazer gekregen toen hij er een paar jaar geleden een aanreed. En zijn halve auto ook nog es aan gort. Culpeper kan z'n borst wel natmaken.'

De oude man wachtte een hele tijd voordat hij reageerde; hij maakte een knisperend geluid achter de toonbank. 'Wil je ook? Nee? Ja, goed, maar hij is zelf een hotemetoot van een advocaat in de grote stad. En zijn zoon was die jongen die door de wolven is doodgebeten. Als iemand het kan regelen, is hij het wel. Ze hebben die hele roedel afgemaakt in Idaho. Of misschien was het Wyoming. Ergens daarzo.'

De hele roedel.

'Niet omdat ze vuilniszakken openscheurden,' zei John Deere.

'Schapen. Maar mij lijkt het een stuk erger als wolven kinderen aanvallen in plaats van schapen. Dus misschien krijgt hij het erdoor. Wie weet?' Hij zweeg even. 'Hé, meisje? Meisje? De telefoon is vrij.'

Mijn maag draaide weer. Ik stond op, sloeg mijn armen over elkaar en hoopte vurig dat John Deere de jurk niet herkende, maar hij keek alleen heel vluchtig naar me voordat hij zich afwendde. Hij leek me sowieso niet het soort man dat normaal gesproken de details opmerkte van wat vrouwen aanhadden. Ik schuifelde langs hem en de oude man gaf me de telefoon.

‘Ik ben zo klaar,’ zei ik. De oude man scheen me niet eens gehoord te hebben, dus trok ik me terug in de hoek van de winkel. De mannen bleven praten, maar niet meer over wolven.

Met de telefoon in mijn hand besepte ik dat er drie nummers waren die ik kon bellen. Sam. Isabel. Mijn ouders.

Ik kon mijn ouders niet bellen.

Wilde dat niet.

Ik toetste Sams nummer in. Heel even, voordat ik de telefoon verbinding liet maken, haalde ik diep adem, sloot mijn ogen en liet mezelf denken hoe ontzettend graag ik wilde dat hij opnam; meer dan ik kon toegeven. Mijn ogen prikten van de tranen en ik knipperde als een gek.

De telefoon ging over. Twee keer. Drie keer. Vier. Vijf. Zes. Zeven.

Ik moest me gaan neerleggen bij het idee dat hij misschien niet zou opnemen.

‘Hallo?’

Bij die stem werden mijn knieën week. Ik moest me ineens op mijn hurken laten zakken en mezelf met één hand ondersteunen tegen het metalen schap naast me. Mijn gestolen jurk bolde op op de vloer.

‘Sam,’ fluisterde ik.

Het bleef stil. Het bleef zo lang stil dat ik bang werd dat hij had opgehangen. Ik vroeg: ‘Ben je er nog?’

Hij lachte, min of meer, met een raar, beverig geluid. ‘Ik... Ik geloofde niet dat jij het echt was. Je bent... Ik geloofde niet dat jij het echt was.’

Toen liet ik de gedachte toe: dat hij zijn auto stopte en zijn armen om me heen sloeg, dat ik veilig was, dat ik mij weer was, dat ik zou doen alsof ik hem later niet weer zou verlaten. Ik wilde het zo graag dat ik er pijn van in mijn buik kreeg. Ik vroeg: ‘Kom je me halen?’

‘Waar ben je?’

‘Bens Visbenodigdheden. Burntside.’

‘Jezus.’ Toen zei hij: ‘Ik ben al onderweg. Ik sta er over twintig minuten. Ik kom eraan.’

‘Ik wacht wel op de parkeerplaats,’ zei ik. Ik veegde een traan weg die over mijn wang liep zonder dat ik het had gemerkt.

'Grace...' Hij ging niet verder.
'Ik weet het,' zei ik. 'Ik ook.'

Sam

Zonder Grace leefde ik in honderd andere momenten dan waarin ik me nu bevond. Elke seconde was gevuld met de muziek van iemand anders of boeken die ik nooit had gelezen. Werken. Brood bakken. Alles om mijn gedachten bezig te houden. Ik hield de schijn van normaliteit op, deed alsof het gewoon een dag zonder haar was, alsof ze morgen weer naar binnen zou stappen en het leven zou doorgaan alsof het niet was onderbroken.

Zonder Grace was ik een perpetuum mobile, gedreven door mijn onvermogen om te slapen en de angst dat mijn gedachten zich zouden opbouwen in mijn hoofd. Elke nacht was een kopie van elke dag daarvoor, en elke dag was een kopie van elke nacht. Alles voelde helemaal verkeerd: het huis tot de nok toe vol met Cole St. Clair en niemand anders; mijn herinneringen omlijst door beelden van Grace die besmeurd met haar eigen bloed veranderde in een wolf; terwijl ik onveranderd bleef, mijn lichaam ongevoelig voor het jaargetijde. Ik wachtte op een trein die nooit kwam.

Maar ik kon niet ophouden met wachten, want wie zou ik dan worden? Ik keek naar mijn wereld in een spiegel.

Rilke schreef: *'Dit is wat het lot betekent: tegengesteld zijn, tegengesteld aan alles en niets anders dan tegengesteld en altijd tegengesteld.'*

Zonder Grace had ik alleen de liedjes over haar stem en de liedjes over de echo die achterbleef als ze stopte met praten.

En toen belde ze.

Op het moment dat de telefoon ging, profiteerde ik van de warme dag om de Volkswagen een wasbeurt te geven, de laatste resten zout en zand eraf te schrobben die erop waren geschilderd door een eeuwigheid aan winterse sneeuw. Ik had de raampjes voorin omlaaggedraaid zodat ik de radio kon horen terwijl ik bezig was. Er was een beukend gitaarnummer bezig, met harmonieën en een opzweepende melodie die ik voor altijd zou blijven verbijn-

den aan de hoop van dat moment, het moment dat ze belde en zei: *Kom je me halen?*

De auto en mijn armen zaten onder het zeepsop, maar ik nam niet de moeite me af te drogen. Ik gooide gewoon mijn telefoon op de passagiersstoel en draaide de sleutel in het contact. Terwijl ik achteruitreed, had ik zoveel haast dat ik gas gaf, gas, gas, gas, en terwijl ik van de achteruit naar de één schakelde, gleed mijn voet van de koppeling. Het gierende motorgeluid kwam overeen met mijn hartslag.

Boven me was de hemel enorm en blauw en gevuld met witte wolken vol ijle ijskristallen die te ver boven de aarde hingen om hier op de warme grond gevoeld te worden. Ik was al tien minuten onderweg voor ik merkte dat ik vergeten was de raampjes dicht te draaien; door de wind was het zeepsop op mijn armen in witte strepen opgedroogd. Ik kwam een andere auto tegen en haalde hem in op een plek waar dat niet mocht.

Binnen tien minuten zou Grace hier op de passagiersstoel zitten.

Alles zou weer goed zijn. Ik kon haar vingers al in mijn hand voelen, haar wang tegen mijn nek gedrukt. Het leek jaren geleden dat ik mijn armen om haar heen had geslagen, mijn handen tegen haar ribben had gelegd. Eeuwen sinds ik haar had gekust. Een heel leven sinds ik haar had horen lachen.

Het gewicht van mijn hoop deed pijn. Ik fixeerde me op het ongelooflijk onbeduidende feit dat Cole en ik twee maanden lang hadden geleefd op maaltijden bestaande uit boterhammen met jam of tonijn uit blik en diepvriesburrito's.

Als Grace eenmaal terug was, zouden we beter ons best doen. Ik dacht dat we nog ergens een pot spaghettisaus en wat gedroogde pasta hadden. Het leek ineens ontzettend belangrijk dat we een fatsoenlijke maaltijd hadden voor haar thuiskomst.

Met de minuut kwam ik dichterbij haar. In mijn achterhoofd knaagden dringende zorgen, en de belangrijkste draaiden om Grace' ouders. Zij waren ervan overtuigd dat ik iets te maken had gehad met haar verdwijning, aangezien ze vlak voordat ze veranderde ruzie met hen had gemaakt over mij. In de twee maanden dat ze nu weg was, had de politie mijn auto doorzocht en me ondervraagd. Grace' moeder zocht smoezen om langs de boekwin-

kel te lopen wanneer ik aan het werk was, en ze staaarde naar binnen terwijl ik deed alsof ik het niet zag. Er stonden artikelen over de verdwijning van Grace en Olivia in de plaatselijke krant, en ze zeiden alles over me, behalve mijn naam.

Diep vanbinnen wist ik dat dit – Grace als wolf, haar ouders als vijanden, ik in Mercy Falls in dit nieuw gemaakte lichaam – een gordiaanse knoop was, onmogelijk te ontwarren. Maar als ik Grace terughad, zou het vast wel goed komen.

Ik reed Bens Visbenodigdheden bijna voorbij, een onopvallend gebouwtje dat grotendeels schuilging achter borstelige dennen. De Volkswagen zwalkte toen ik de parkeerplaats op reed; de gaten in het grind waren diep en stonden vol modderig water dat ik tegen het chassis hoorde spatten.

Turend over de parkeerplaats minderde ik vaart. Er stonden een paar sleeptrucks achter het gebouwtje geparkeerd. En daar, naast de wagens, vlak bij de bomen...

Ik reed tot aan de rand van de parkeerplaats, liet de motor draaien en stapte uit. Ik sprong over een houten biels en bleef staan. Aan mijn voeten, in het vochtige gras, lag een bloemetjesjurk. Een stukje bij me vandaan zag ik een klomp liggen, en nog een meter verderop, op zijn zijkant, de andere. Ik haalde diep adem en hurkte neer om de jurk op te rapen. Als prop in mijn hand had de stof de zachte geur van de herinnering aan Grace. Ik ging staan en slikte.

Van hieraf zag ik de zijkant van de Volkswagen, helemaal smerig van het opgespatte water. Ik had hem net zo goed niet kunnen wassen.

Ik stapte weer achter het stuur, gooide de jurk op de achterbank, legde mijn handen over mijn neus en mond en ademde steeds opnieuw dezelfde lucht in, met mijn ellebogen op het stuur.

Ik bleef daar een tijdje zitten en keek over het dashboard naar de achtergelaten klompen.

Het was zoveel gemakkelijker geweest toen ik de wolf was.